

při rozhodování tohoto sporu s hlediska, že se odpůrce uvedeným dvěma obyčejům podrobil a v důsledku toho nemá ani ten ani onen z obyčejů těch pro věc významu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl ani dovolání ani rekursu žalobcovu a uvedl v

d ů v o d e c h:

Dalšího jednání bude třeba však ještě z jiného důvodu. Žalovana banka tvrdí, že dle obchodních zvyklostí byla oprávněna ponechat úpisy válečné půjčky, které jí ve Vídni byly vydány, v uschování u centrály vídeňské, a vede o této zvyklosti důkaz znalci. Odvolací soud dovedl správně, že obchodní zvyklosti jsou dle čl. 279 obch. zák. pro výklad pravé vůle stran směrodatnými i tehdy, nesouhlasí-li s dispositivními předpisy zákona, nepřipustil však přece nabídnutého znaleckého důkazu, poněvadž prý žalovaná banka netvrdila v první stolici, že žalobci byla uvedená zvyklost známa. V tomto směru nelze odvolacímu soudu přisvědčiti. Podle všeobecných pravidel procesních nebylo věci banky, aby tvrdila, že žalobce o zvyklosti věděl, nýbrž věci žalobce, by tvrdil a dokázal, že mu zvyklost známa nebyla. Mimo to nelze při výkladu vůle stran pokládati zvyklost za závaznou bezvýjimečně jen tehdy, když byla oběma stranám známa. Nezáleží jen na skutečné vůli, nýbrž také, jak mohla a musila druhá strana projevu této vůle rozuměti. Nejde tedy jen o to, zdali žalobce tvrzenou zvyklost skutečně znal, nýbrž při nejmenším o to, zda mohla banka tuto znalost u něho předpokládati, či zda byla povinna na zvyklost ho upozorniti. Bude proto úkolem prvního soudu také, aby provedl znalecký důkaz o tvrzené obchodní zvyklosti.

Čís. 4138.

Advokát není povinen, by s požadováním zaplacené odměny za konané práce počkal až do skončení sporu nebo odvolání plné moci. Může ji dělit a požadovati dle časových období.

Nečinil-li klient proti účtu svého advokáta v přiměřené lhůtě námitek, jest advokát oprávněn, zaplatiti si účet ten ze záloh klientem mu poskytnutých.

(Rozh. ze dne 10. září 1924, Rv I 808/24.)

Žalobce konal v roce 1921 pro žalovanou různé práce právnické a hotová vydání, na které jí zaslal účet ze dne 31. března 1921 ve výši 5.069 Kč 45 h. Účet tento žalovaná podržela a ničeho proti jeho výši nenamítala. Teprve, když žalobce za pozdější pro ni konané práce právnické a hotové výlohy poslal jí další účet ze dne 31. prosince 1922 na 15.065 Kč 10 h, vrátila žalovaná oba účty žalobci dopisem ze dne 9. května 1923, ve kterémž uvedla, že žádného účtu neuznává a žádala, by si žalobce výši útrat mu příslušející dal stanoviti soudem. Žalobce, poněvadž jeho účet ze dne 31. března 1921 byl dávno před obdržením dopisu žalované ze dne 9. května 1923 splatným a do té doby od žalované na účet svých útrat dvakrát po 4.000 Kč obdržel, zaplatil z těchto 8.000 Kč nejprve svůj již splatný účet ze dne 31. března 1921 5.069 Kč 45 h úplně a zbytek oněch 8.000 Kč započtl jako splátku na účet ze

dne 31. prosince 1923, který dle poukazu žalované za účelem soudního ustanovení útrat zažaloval a který mu byl celkem 26.635 Kč 90 h o b ě m a s o u d y přiřknut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru dovolatelky, že právní zastupování strany advokátem, pokud nebylo přerušeno, jest jediným výkonem a že nelze proto útraty za práce právnické v různých doách pro tutéž stranu konané dělití dle časových období. Kdyby tomu bylo tak, nemohl by advokát až do skončení sporu neb odvolání plné moci za své práce ničeho požadovati, což zajisté nelze srovnati s předpisy o smlouvě námezdní, nanejmé s předpisy Šu 1154 obč. zák. Byl proto žalobce jako právní zástupce žalované oprávněn za práce a hotové výlohy pro žalovanou do konce března 1921 konané účet ze dne 31. března 1921 podati, a na žalované zaplacení tohoto účtu žádati. Když žalovaná proti tomuto účtu v přiměřené lhůtě námitek nečinila a účet ten byl splatným, byl žalobce oprávněn účet tento ze záloh mu žalovanou v roce 1921 dvakrát po 4.000 Kč zaslaných úplně si zaplatiti. Následkem toho v době, kdy žalovaná dopisem ze dne 9. května 1923 prohlásila, že účtů žalobcem jí zaslaných neuznává, a v budoucnosti jich také neuzná, byl účet žalobcův ze dne 31. března 1921 již úplně vyrovnán a žalobce proto mohl a musil jen další pro žalovanou konané práce právnické a hotové výlohy proti žalované zažalovati a jich určení soudem se domáhati. Od těchto svých zažalovaných účtů palmárních byl žalobce povinen jen zbytek záloh žalovanou mu zaslaných ve výši 2.930 Kč 55 h odečísti, jak skutečně učinil. Když soud odvolací v napadeném rozsudku po stránce právní tento postup žalobce shledal správným a v důsledku toho od přisouzených mu celkových útrat 26.635 Kč 90 h jen zbytek záloh 2.930 Kč 55 h odčetl, odpovídá napadené rozhodnutí plně stavu věci a zákonu a dovolací důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. dovolatelem uplatňovaný není opodstatněn.

Čís. 4139.

I podnájemník jest oprávněn, by na základě žaloby o zrušení exekuce vyklizením, vedené pronajímatelem proti nájemníku na základě smíru s tímto uzavřeného, domáhal se jejího odkladu.

(Rozh. ze dne 10. září 1924, R II 296/24.)

Na základě smíru s nájemcem o vyklizení bytu vedl pronajímatel exekuci vyklizením. Podav žalobu o neplatnost smíru navrhl podnájemník odklad exekuce. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud odkladu nepovolil.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Neprávem nepovažuje rekursní soud žalobu o neplatnost soudního smíru, sloužícího za základ exekuci, za žalobu ve smyslu Šu 42 čís. 1 ex. ř. Upírá žalobci oprávnění k návrhu na odklad exekuce proto, že není zúčastněn na exekuci ani jako strana, ani jako třetí osoba, které